

als papieren helden

Verhalen met dieren in de hoofdrol zijn populair: wij mensen worden er diep door geraakt. Die gevoelens gaan nog dieper als het om waar-gebeurde avonturen gaat.

Tekst: Annet de Groot **Foto's:** Getty Images, AP

Kom op, geef maar toe. Wie heeft er geen traantje gelaten bij het lezen van of het kijken naar het treurig begonnen, avontuurlijk verlopen en uiteindelijk goed eindigende leven van... vul maar in: Lassie de Schotse collie, Polly het paardje, Babe het waakse biggetje, Marley de neurotische labrador, Beethoven de lobbige Sint-Bernhardshond, E.T. het krakerig communicerende buitenaardse wezentje? Iets in de lotgevallen van dieren (en goed, buitenaardse wezens) raakt ons mensen diep in het hart. Sterker, nog, we vereenzelvigen ons vaak met onze dieren.

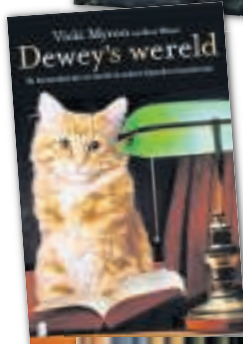
Zo kan het gebeuren dat je als nietsvermoedende twitteraar een tweet krijgt van de kat van de burens om te melden dat hij zo lekker gegeten heeft, konden we onlangs lezen in de digi-jongerncolumn van Deniz Alkac in *NRC Handelsblad*. Dat gaat ver, maar ja, we smelten nu eenmaal voor leuke dieren. En als het dier het nu zélf aan je vertelt...

Want die warme gevoelens gaan nog dieper wanneer de verhalen over heldhaftige of hartverwarmende beesten echt gebeurd zijn. Een gat in de markt, zou je zeggen. Dat dacht de uitgever van De Boekerij ook, dus worden daar sinds een paar jaar dergelijke boeken uitgegeven.

„Het genre is overgewaaid uit de Verenigde Staten, in Nederland zijn wij voor zover ik weet koploper wat betreft het aantal titels, zo niet de enige die zich op dit genre heeft gericht,” vertelt Marc van Biesen, pr-voorlichter van de uitgeverij.

Daardoor kunnen we in Nederland nu ook meegenieten van de lotgevallen van onder meer Dewey de bibliotheekkat. Dewey werd als kitten door bibliothecaresse en schrijfster Vicki Myron meer dood dan levend aangetroffen in de brievenbus van de bieb. Al snel veroverde het katertje de harten van personeel en bezoekers.

In *Met fluwelen pootjes* vertelt Myron hoe Dewey mensen aan het praten krijgt, norske types doet ontdooien en welke capriolen hij uithaalt. Myron dicht Dewey zowaar een zesde zintuig toe. Door het verhaal verweven is de geschiedenis van Spencer, het stadje waar zich dit alles afspeelt en dat in

Hondenleven: Still uit de film 'Marley and Me' met Owen Wilson en Jennifer Aniston, waarin de alles ontregelende labrador goed is voor vele dolkomische scènes.

de jaren '80 door een diepe economische crisis ging. Het scheelde niet veel, of Dewey had ook die nog opgelost.

Met fluwelen pootjes werd zo'n succes dat een vervolg niet kon uitblijven. Over Dewey zelf, die uiteindelijk 19 jaar in de kleine bibliotheek zou rondsjoeken, was Myron wel uitverteld, maar naar aanleiding van het eerste boek kwamen veel mensen naar haar toe met hun eigen hartverwarmende verhalen over katten. Dat resulteerde in *Dewey's wereld*.

Marley de neurotische labrador, bekend uit de speelfilm *Marley and Me* met hoofdrollen voor Jennifer Aniston en Owen Wilson, is een fictief verhaal over een disfunctionele hond die iedereen tot wanhoop drijft maar uiteindelijk door iedereen in het hart wordt gesloten. Endal, hoofdrol-

Dieren die twitteren, dat gaat ver. Maar ja, we smelten nu eenmaal voor leuke dieren

speler in *Een held van een hond*, is net zo'n labrador, alleen is Endal een echte hond.

Endal komt als puppy bij de Partons terecht, een gezin met de nodige problemen. Vader Allen Parton raakte als militair tijdens de Golfoorlog ernstig gewond en moet zwaar gehandicapt en met ernstig geheugenverlies door het leven. De pup is zijn onstuimige zelf, 'een banjer die zich keer op keer in de nesten werkte', maar uiteindelijk leert hij wat hij moet leren als hulphond en is het - ondanks alle narigheid - toch een en al geluk in huize Parton.

Nog zo'n hulpdier is Kasey. Die speelt de hoofdrol in *Kasey het wonderaapje, het boek* dat Ellen Rogers schreef over de buitengewone omstandigheden waar zij en haar gezin terecht kwamen nadat haar zoon Ned een ernstig auto-ongeluk kreeg en voortaal verlamd door het leven moest. En het leven was al wreed voor Rogers geweest: eerder verloor ze zowel haar echtgenoot als een stiefdochter aan kanker, en nu dit ook nog.

Neds toekomst zag er niet rooskleurig uit. Sterker nog, het vast lang ongewis of Ned überhaupt nog wel een toekomst zou krijgen. Maar hij komt er bovenop en eenmaal thuis krijgt hij gezelschap van Kasey, een capucijneraapje dat is opgevoed door de Amerikaanse stichting Helping Hands, helpende handen, om gehandicapten behulpzaam te zijn bij dagelijkse dingen als een glas pakken, vuile onderbroeken in de wasmand gooien of geld in de parkeermeter gooien. Kasey blijkt al snel een aanbiddelijk, ondeugend, grappig, liefdevol en hardwerkend diertje, dat Ned zo goed en zo kwaad als het gaat bijstaat tijdens diens langzame herstel. Ondanks de slechte vooruitzichten ziet Ellen Rogers haar zoon opknappen en ook het ontregelde gezin vaart wel bij de apenstreken.

En, in navolging van de avonturen van biggetje Babe dat wordt opgevoed door herdershonden, oorspronkelijk de hoofdrolspeler in het boek *The Sheep Pig* maar vooral bekend uit de speelfilm, verschijnt volgende week een wáargebeurd varkensverhaal. Schrijver Matt Whyman heeft al een kleine dierentuin in en om zijn huis - twee neurotische katten, een wolfachtige hond en een stelletje moeilijk te hanteren ex-batterijkkippen - als een van de katten wordt doodgereden. Zijn vier kinderen (ja, ook nog!) vinden dat de leemte moet worden opgevuld, maar het is uiteindelijk zijn echtgenote die voor de charmes van twee minivarkentjes valt. U weet wel, waar ze die leuke ansichtkaarten van maken: varkentje slaapt in theekop, varkentje steekt snuit uit borstzak.

De intrede van Butch en Roxi in het toch al roerige huishouden staat natuurlijk garant voor weer vele doldwaze, hartveroverende verhalen. En natuurlijk worden zelfs kleine minivarkentjes grote minivarkentjes. En die zijn toch groter dan oorspronkelijk gedacht.

Het boek is zo'n succes, dat de biggetjes in Amerika al meerdere malen de televisie hebben gehaald. Vanaf volgende week kunnen wij meegenieten van de varkensstreken. Dan verschijnt de Nederlandse vertaling van *Oink!: Het verhaal van twee biggetjes die een familie op stelten zetten*. Na lezing van al dat moois zal die karbonade wellicht wat minder smaken. ■